

o.a.Sygn. akt I C 1873/18

WYROK

I.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. M.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda D Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. kwotę 330 zł (trzysta trzydzieści złotych) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 24 maja 2017 r. do dnia zapłaty;

III. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda D Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. kwotę 137,39 zł (sto trzydzieści siedem złotych trzydzieści dziewięć groszy) tytułem kosztów procesu.

III.Sygn. akt I C 1873/18

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnych pełnomocników w osobach adw. M. D. i r. pr. M. Z., w dniu 3 sierpnia 2018 r. złożył do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego M. M. kwoty 330 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 maja 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych,

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że kryteria nabycia członkostwa w (...) zostały określone w Statucie (...). W §7 pkt 3 Statutu (...) przewidziany jest obowiązek złożenia pisemnej deklaracji, która jest warunkiem uzyskania członkostwa. Pozwany złożył deklarację członkowską w (...), wpłacił wkład członkowski w wysokości 1 zł (§14 ust 1 Statutu, opłacił 39 zł wpisowego (§12 ust 1 statutu) oraz wniósł 1 udział obowiązkowy w kwocie 30 zł. Następnie pozwany złożył oświadczenia o zadeklarowaniu nadobowiązkowych udziałów w (...), które zobowiązał się wpłacić do Kasy w terminie 30 dni od daty złożenia oświadczenia. Udziały zostały przez pozwanego wpłacone i zewidencjonowane na rachunku bankowym funduszu udziałowego (...). Łączna kwota zadeklarowanych i wpłaconych przez pozwanego

udziałów obowiązkowych i nadobowiązkowych stanowi równowartość kwoty dochodzonej pozewem. Komisja Nadzoru Finansowego decyzją z dnia 11 grudnia 2014 r. zawiesiła działalność (...) i w dniu 12 grudnia 2014 r. złożyła do Sądu wnioski o ogłoszenie upadłości Kasy. Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 r. wydanym w sprawie XGU 53/15 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie ogłosił upadłość (...) z możliwością zawarcia układu, powierzając sprawowanie zarządu całym majątkiem upadłego, zarządcy w osobie L. K.. Następnie postanowieniem z dnia 19 marca 2015 r. wydanym w sprawie XGUp 87/15 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowanie obejmujące likwidację majątku upadłego i ustanowił syndyka w osobie L. K.. Decyzją z dnia 17 marca 2015 r. nr 10/03/2015 zarządca masy upadłości, działając na podstawie art. 26 ust 2 ustawy o (...) oraz §59 ust 2 statutu zaliczył w całości środki zgromadzone w ramach funduszu zasobowego oraz funduszu udziałowego, a także wpłacone przez członków (...) udziały na pokrycie straty bilansowej za rok 2014. Decyzja została wydana w oparciu o dane finansowe (...) za rok 2014, które zostały potwierdzone w sprawozdaniu finansowym (...) za rok 2014 z dnia 21 września 2015. Zasady pokrywania strat spółdzielni przez jej członków normuje art. 19§2 prawa spółdzielczego, który stanowi, że członek spółdzielni uczestniczy w pokrywaniu jej strat do wysokości zadeklarowanych udziałów. Jednakże sam zakres tej odpowiedzialności może zostać podwyższony do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, o ile będzie to przewidywał statut kasy, gdyż zgodnie z treścią art. 26 ust 3 ustawy o (...) odpowiedzialność członków kasy za straty może zostać podwyższona w statucie do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów. Z uwagi na fakt, że strata nie została w całości pokryta, zarówno z funduszu zasobowego jak i udziałowego, decyzją nr (...) z dnia 28 października 2016 r. Syndyk na podstawie § 59 ust 5 Statutu (...) stwierdził, że członkowie (...) ponoszą odpowiedzialność za jej stratę bilansową do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, oznaczając granice tej odpowiedzialności w ten sposób, że każdy członek Kasy jest zobowiązany do dopłaty 100% wartości posiadanych i wpłaconych udziałów. (pozew - k. 2-8 akt).

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i na podstawie art. 505³³ § 1 k.p.c. przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego. (postanowienie – k. 9 akt)

Po przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Ciechanowie powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Pozwany M. M., reprezentowany przez radcę prawnego M. Ł., wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany wskazał, że Syndyk nie ma umocowania do podejmowania czynności w zakresie ustalenia i dochodzenia roszczenia z tytułu dodatkowych wpłat wynikających z podwójnej odpowiedzialności członków (...), gdyż tego rodzaju uprawnienia leżą tylko w kompetencji walnego zgromadzenia. Ponadto odpowiedzialność członków kasy, zgodnie z art. 19 §3 prawa spółdzielczego nie przewiduje odpowiedzialności członków kasy za jej zobowiązania wobec wierzycieli. Ponadto roszczenie jest niezasadne ze względu na możliwość zastosowania art. 5 k.c. oraz z powodu przedawnienia roszczenia. Zdaniem pozwanego powód błędnie wskazał, iż w niniejszej sprawie termin przedawnienia należy liczyć od 21 września 2015 r. tj. od dnia sporządzenia sprawozdania finansowego (...) za 2014 r. Ewentualne podjęcie uchwały w sprawie pokrycia strat powinno dojść do 30 czerwca 2015 r. z uwagi na treść art. 53 ust 1 ustawy o rachunkowości Do tego dnia Walne Zgromadzenie Członków (...) powinno zatwierdzić sprawozdanie finansowe i podjąć stosowną uchwałę, skutkującą rozpoczęciem biegu przedawnienia (odpowiedź na pozew k. 155-158 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany M. M. złożył w dniu 30 lipca 2009 r. deklarację przystąpienia do (...) w W., w której złożył także oświadczenie, że treść Statutu jest mu znana oraz zobowiązał się ściśle przestrzegać jego postanowień. Pozwany zobowiązał się również opłacić przewidziane w Statucie wpisowe w wysokości 39,00 zł, wnieść obowiązkowe udziały w ilości 1 oraz wpłacić wkład członkowski w wysokości 1,00 zł Po podpisaniu i złożeniu deklaracji członkowskiej pozwany wpłacił wkład członkowski w wysokości 1 zł , opłacił 39,00 zł wpisowego oraz wniósł jeden udział obowiązkowy w kwocie 30,00 zł. złożył deklarację członkowską w (...), wpłacił wkład członkowski w wysokości 1 zł (§14 ust 1 Statutu, opłacił

39 zł wpisowego (§12 ust 1 statutu) oraz wniósł 1 udział obowiązkowy w kwocie 30 zł. (dowód: kserokopia deklaracji k. 64 akt).

Następnie pozwany złożył oświadczenia o zadeklarowaniu nadobowiązkowych udziałów w (...) w liczbie 10, które zobowiązał się wpłacić do Kasy w terminie 30 dni od daty złożenia oświadczenia. spełniając tym samym wszelkie formalne warunki członkostwa w (...) określone szczegółowo w Statucie (dowód: oświadczenie k. 65 akt).

Udziały nadobowiązkowe zostały wniesione i opłacone przez pozwanego. Zarówno środki wpłacone przez pozwanego tytułem udziału obowiązkowego, jak i udziałów nadobowiązkowych, zewidencjonowane zostały na rachunku bankowym funduszu udziałowego (...). Łączna kwota zadeklarowanych i wpłaconych przez pozwanego udziałów obowiązkowych i nadobowiązkowych stanowi równowartość kwoty dochodzonej niniejszym pozwem (bezsporne).

Postanowieniem z dnia 5 lutego 2015 wydanym w sprawie o sygn. akt X GU 53/15 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych ogłosił upadłość (...) z możliwością zawarcia układu, powierzając sprawowanie zarządu całym majątkiem upadłego – zarządcy w osobie L. K.. Następnie postanowieniem z dnia 19 marca 2015 r. wydanym w sprawie o sygn. kat X GUp 87/15 zmienił sposób prowadzenia postępowania upadłościowego (...) z postępowania z możliwością zawarcia układu na postępowania obejmującej likwidację majątku upadłego i ustanowił syndyka w osobie L. K. (dowód: kserokopia postanowień k. 42-43 akt).

Decyzją nr (...) z dnia 17 marca 2015 roku zarządca masy upadłości, działając na podstawie przepisu art. 26 ust. 2 ustawy o (...) oraz § 59 ust. 2 Statutu, zaliczył w całości środki zgromadzone w ramach funduszu zasobowego oraz funduszu udziałowego, a także wszelkie wpłacone przez członków (...) udziały na pokrycie straty bilansowej za rok 2014. Decyzja została wydana w oparciu o dane finansowe (...) za rok 2014, które następnie zostały potwierdzone w sprawozdaniu finansowym za rok 2014 z dnia 21 września 2015 roku. We wskazanym okresie (...) zanotował stratę bilansową w wysokości 2.469.289.473,26 zł. Na skutek dokonanego zaliczenia wysokość straty bilansowej za rok 2014 uległa zmniejszeniu do kwoty 2.264.215.497,98 zł (dowód: bilans k. 80-90 akt).

Pozwany składając deklarację członkowską stał się członkiem (...), uczestnicząc z mocy samej ustawy w pokrywaniu straty bilansowej Kasy. Statut (...), obowiązujący wszystkich dobrowolnie przystępujących do kasy członków podwyższył ustawową odpowiedzialność członków tej kasy do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów. Zgodnie bowiem z treścią § 59 ust. 5 Statutu „odpowiedzialność członków (...) za straty powstałe w Kasie jest równa podwójnej wysokości wpłaconych udziałów”. Powyższy zapis nie przewiduje żadnych wyjątków, zatem obowiązuje wszystkich członków (...), zarówno tych którzy stali się członkami przed zmianą statutu jak i po zmianie statutu (dowód: statut k. 67-77 akt).

Z uwagi na fakt, że strata w wysokości 2.264.215.497,98 zł nie została w całości pokryta, zarówno z funduszu zasobowego, jak i z funduszu udziałowego, decyzją nr (...) z dnia 28 października 2016 roku, Syndyk masy upadłości na podstawie § 59 ust. 5 Statutu w zw. z art. 26 ust. 3 Ustawy o skok stwierdził, że członkowie ponoszą odpowiedzialność za jej stratę bilansową do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, oznaczając granice tej odpowiedzialności w ten sposób, że każdy członek Kasy w związku z zaistniałą stratą - jest zobowiązany do dopłaty 100% wartości posiadanych i wpłaconych udziałów (dowód: decyzja k. 94-95 akt).

Syndyk masy upadłości wezwał pozwanego do pokrycia strat do wysokości dwukrotności wpłaconych udziałów w kwocie 330 zł w terminie 21 dni od doręczenia wezwania. Wezwanie pozwany otrzymał 2 maja 2017r. (dowód: wezwanie k. 96-97 akt, dowód doręczenia wezwania k. 98 akt).

Do chwili obecnej pozwany nie wpłacił powyższej kwoty (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c., Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Prawdziwość dokumentów nie był przez strony kwestionowana, ani nie budziła wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a

w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty mogą stanowić podstawę do wydania w niniejszej sprawie rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie niesporny, a spór dotyczył stanu prawnego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Spółdzielca (...) w W., działała na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 roku Prawo spółdzielcze, ustawy z dnia 5 listopada 2009 roku o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz na podstawie postanowień Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W.. Zgodnie z treścią przepisu art. 2 Ustawy o skok kasa ma charakter prawny spółdzielni.

M. M. złożył deklarację o przystąpieniu do (...). Deklaracja przystąpienia do spółdzielni powinna zawierać istotne przesłanki ustawowe. Do przesłanek tych należy liczba udziałów, które członek powinien zadeklarować stosownie do wysokości i liczby wskazanej w statucie. W art. 19 § 1 prawa spółdzielczego został ustanowiony obowiązek członka do wniesienia do spółdzielni zadeklarowanych udziałów. Udziały członek wnosi jednorazowo lub ratalnie w zależności od tego, jak w tym przedmiocie stanowi statut. Artykuł 5 § 1 pkt 3 prawa spółdzielczego wymaga, by statut określał terminy wnoszenia oraz skutki niewniesienia udziału; skutkiem takim mogą być np. odsetki za zwłokę, a nawet wykluczenie. Jeżeli statut ustanawia ratalne wnoszenie udziałów, to w pewnych przypadkach może zaistnieć konieczność wcześniejszego spełnienia takiego zobowiązania (art. 90 § 2 i art. 135 prawa spółdzielczego). Jeżeli zadeklarowane udziały nie zostaną w pełni pokryte wymagalnymi wpłatami pieniężnymi, wówczas spółdzielnia ma roszczenie do swego członka o uzupełnienie brakującej wpłaty wraz z odsetkami za czas opóźnienia (art. 481 k.c.), których może dochodzić także na drodze sądowej. Spółdzielnia może również zaliczyć na poczet niepełnych udziałów kwoty przypadające członkowi z tytułu podziału nadwyżki bilansowej (art. 77 § 3 prawa spółdzielczego). Uchwała walnego zgromadzenia zobowiązująca członków spółdzielni do deklarowania dalszych udziałów, aczkolwiek wiąże członków (art. 42 § 1 prawa spółdzielczego), to jednak nie stanowi podstawy do żądania od członka wniesienia takich udziałów, dopóki nie zadeklaruje on dodatkowych udziałów. Spełnione przez osobę ubiegającą się o członkostwo w spółdzielni świadczenie z tytułu wpisowego i udziałów staje się świadczeniem nienależnym (art. 410 § 2 k.c.) z chwilą ostatecznej odmowy uzyskania członkostwa. Z tym momentem rozpoczyna się bieg terminu przedawnienia roszczenia o zwrot tego świadczenia. O ostateczności odmowy uzyskania członkostwa można mówić dopiero wówczas, gdy oświadczenie woli spółdzielni, wyrażające takie stanowisko, dotrze do osoby ubiegającej się o członkostwo (wyrok Sądu Najwyższego z 11.01.2002 r., IV CKN 581/00).

Prawo spółdzielcze określa dwa odrębne rodzaje udziałów, tj. udziały obowiązkowe, od których zadeklarowania zależy przyjęcie w poczet członków spółdzielni oraz udziały nieobowiązkowe określone jako udziały dalsze. Artykuł 19 § 2 prawa spółdzielczego stanowi, że członek spółdzielni uczestniczy w pokrywaniu jej strat do wysokości zadeklarowanych udziałów. Ustawa nie określa, z jakiego rodzaju udziałów straty powinny zostać pokryte. Przepis ten nie wymienia udziałów nieobowiązkowych jako tych, które z powyższej regulacji byłyby wyłączone. Wolą ustawodawcy było objęcie dyspozycją art. 19 § 2 prawa spółdzielczego obu rodzajów udziałów. Każdy z nich może służyć pokryciu straty (wyrok SA w Szczecinie z 24.08.2011 r., I ACa 433/11, LEX nr 1103474).

Udział jest to określona w statucie kwota pieniężna (wysokość udziału), którą członek spółdzielni obowiązany jest wpłacić spółdzielni. Obowiązek ten wynika ze stosunku członkostwa. Udział jest deklarowany w formie pisemnej w deklaracji członkowskiej. Statut spółdzielni określa zarówno wysokość, jak i ilość udziałów, a także termin wymagalności roszczenia o jego zapłatę. W literaturze przedmiotu można spotkać stanowisko, zgodnie z którym udział może być wniesiony w innych niż środki pieniężne wartościach majątkowych, które jednak muszą być przeliczone na kwotę pieniężną (M. G., J. I., Prawo spółdzielcze..., s. 56). Wpłata na udział powoduje, przy spełnieniu innych warunków ustawowych i statutowych, powstanie udziału. Udział określa m.in. zakres uczestnictwa członka spółdzielni w pokrywaniu jej strat, a w spółdzielniach osób prawnych może być z nim związane prawo do głosu. Stosownie do treści art. 19 § 2 i 3 wierzyciel spółdzielni nie może prowadzić egzekucji z majątku członka spółdzielni, natomiast na pokrycie zobowiązań spółdzielni mogą być przeznaczone zadeklarowane przez członka udziały. Konsekwencją takiego rozwiązania jest to, że członek nie może przed ustaniem członkostwa żądać zwrotu kwot wpłaconych

na udziały, a jeżeli wpłaty te zostały przeznaczone na pokrycie zobowiązań spółdzielni, członkowi w ogóle nie przysługuje roszczenie o ich zwrot. Natomiast prawo członka do wkładu i roszczenie o jego wypłatę są niezależne ani od istnienia, ani od konieczności pokrycia jakichkolwiek zobowiązań spółdzielni. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z 17 listopada 2005 r. (IV CSK 5/2005, L.pl nr (...)), zgodnie z którym art. 19 § 3 prawa spółdzielczego nie może być rozumiany jako wyłączający odpowiedzialność dłużnika rzeczowego, nawet będącego członkiem spółdzielni, wobec swego wierzyciela hipotecznego. Znajduje ono także potwierdzenie w brzmieniu art. 27 § 2 prawa spółdzielczego, zgodnie z którym wierzyciel członka może uzyskać zaspokojenie z jego udziałów dopiero z chwilą ustania członkostwa. Z brzmienia art. 19 § 2 prawa spółdzielczego wynika także wniosek, iż odpowiedzialność członków spółdzielni jest tylko wobec spółdzielni, a tym samym tylko spółdzielnia może od swoich członków dochodzić wykonania obowiązku, jakim jest wpłata udziałów. Jeśli z tytułu działalności spółdzielni powstaną straty, spółdzielnia ma prawo pokrywania tych strat z zadeklarowanych udziałów jej członków. Jeśli deklaracji wpłaty udziałów nie towarzyszy w wyznaczonym terminie faktyczna ich wpłata, spółdzielnia ma prawo ich dochodzenia. Jest oczywiste, że każdy członek spółdzielni uczestniczy w pokrywaniu zobowiązań, które powstały w czasie, kiedy był on członkiem spółdzielni, np. w razie otwarcia likwidacji - w ciągu sześciu miesięcy, lub wszczęcia postępowania upadłościowego - w ciągu roku od dnia, w którym członek przestał należeć do spółdzielni, obowiązany jest on wobec spółdzielni do uczestniczenia w pokrywaniu jej strat tak, jak gdyby był nadal członkiem (art. 28 prawa spółdzielczego). Przytoczone przepisy rozciągają obowiązek członka spółdzielni uczestniczenia w stratach spółdzielni, które powstały zarówno w okresie przed przystąpieniem członka do spółdzielni, jak i po ustaniu członkostwa.

Art. 28 prawa spółdzielczego przewiduje, że w razie otwarcia likwidacji w ciągu sześciu miesięcy lub wszczęcia postępowania upadłościowego w ciągu roku od dnia, w którym członek przestał należeć do spółdzielni, obowiązany jest on wobec spółdzielni do uczestniczenia w pokrywaniu jej strat tak, jak gdyby był nadal członkiem. Artykuł 28 ustawy prawa spółdzielczego zawiera wyjątek od zasady zawartej w art. 26, przedłuża bowiem okres uczestniczenia byłego członka w pokrywaniu strat spółdzielni. Reguluje on zasadę przedłużenia czasu trwania uczestnictwa w pokrywaniu strat spółdzielni jej byłego członka w przypadku otwarcia likwidacji lub wszczęcia postępowania upadłościowego, tak jakby dana osoba była wciąż członkiem spółdzielni. Odpowiedzialność ta jest jednak ograniczona terminowo - otwarcie likwidacji lub wszczęcie postępowania upadłościowego musi nastąpić w określonym czasie od dnia, w którym zainteresowany członek przestał należeć do spółdzielni. Okres ten jest różny w zależności od sposobu zakończenia działalności spółdzielni i wynosi - przy likwidacji spółdzielni - sześć miesięcy, a przy postępowaniu upadłościowym - jeden rok. Przepis ten ma chronić interesy wierzycieli spółdzielni, którzy są uprawnieni do egzekucji należności z majątku spółdzielni, przed uszczupleniem tego majątku przez jej członków, którzy zorientowawszy się w sytuacji spółdzielni, występowaliby z jej szeregów i wycofywaliby wpłaty na udziały przez nich dokonane. Taka sytuacja wpłynęłaby niekorzystnie na sytuację zarówno wierzycieli, jak i pozostałych członków spółdzielni, którzy w dalszym ciągu uczestniczyliby w stratach spółdzielni.

W niniejszej sprawie M. M. był członkiem (...) w chwili ogłoszenia upadłości, miał udziały i zgodnie z wyżej przytoczonymi przepisami w zakresie swoich udziałów jest odpowiedzialny za pokrycie strat w zakresie swoich udziałów lub w przypadku podjęcia uchwały o podwójnej wysokości – w takim zakresie. Ponieważ została ogłoszona upadłość (...), uprawnienie do dochodzenia należności w tym zakresie przeszło na syndyka.

Zauważyć należy, iż zgodnie z art. 433 Prawa Upadłościowego z dniem ogłoszenia upadłości organy zarządzające i nadzorcze banku (skoku) ulegają rozwiązaniu, a prawo do zarządzania majątkiem upadłego przechodzi wyłącznie na wyznaczonego przez Sąd upadłościowy Syndyka masy upadłości (art. 173 prawa upadłościowego). Organy te, z dniem ogłoszenia upadłości, pozbawione są bowiem na rzecz Syndyka swoich, poprzednio przydzielonych praw do podejmowania decyzji, mogących mieć wpływ na stan (wartość) majątku upadłego. Granicę kompetencji syndyka zawsze wyznacza zakres odpowiedzialności finansowej członków spółdzielni (kasy). Jeżeli zatem członkowie kasy odpowiadają za jej straty w podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, to zobligowani są oni na żądanie syndyka uiścić równowartość wpłaconych przez siebie udziałów (które przeznaczone zostaną na pokrycie strat powstałych kasie, przekraczających sumę funduszków zasobowego i udziałowego), pomimo że do dnia ogłoszenia upadłości prawo żądania zapłaty z tytułu podwójnej odpowiedzialności za straty powstałe w Kasie zastrzeżone było do kompetencji

walnego zgromadzenia spółdzielni. Jak jednak wskazano powyżej począwszy od dnia ogłoszenia upadłości walne zgromadzenie (...) zostało pozbawione tego uprawnienia na rzecz Syndyka, który jest wyłącznie legitymowany do dochodzenia roszczeń wobec członków kasy z tytułu podwyższonej odpowiedzialności za straty kasy. Na takim stanowisku stanął również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 czerwca 1970 roku (sygn. akt II CR 161/70). Przedmiotem opisanego rozstrzygnięcia była kwestia uprawnień syndyka do wystąpienia z żądaniem o zapłatę przeciwko dłużnikowi masy upadłości w sytuacji, w której uprawnienie do wystąpienia z takim żądaniem było przed dniem ogłoszenia upadłości uwarunkowane podjęciem uchwały przez walne zgromadzenie spółdzielni. Sąd w uzasadnieniu tego orzeczenia stwierdził, że „w razie ogłoszenia upadłości spółdzielni uprawnionym do występowania w jej imieniu z tym żądaniem jest nie organ spółdzielni, lecz syndyk”, jak również, że „do uprawnień i obowiązków syndyka należy więc także podejmowanie wszelkich czynności prawnych zmierzających do zwiększania aktywów masy upadłości w interesie zarówno upadłego jak i jego wierzycieli”. W związku z powyższym Syndyk, wykonując nałożone na niego prawne obowiązki, miał uprawnienie do stwierdzenia że na podstawie § 59 ust. 5 Statutu w zw. z art. 26 ust. 3 Ustawy o skok członkowie (...) ponoszą odpowiedzialność za stratę bilansową (...). za rok 2014 w podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, oraz zobowiązani są do dopłaty 100% wartości posiadanych i wpłaconych udziałów. Zgodnie z treścią art. 144 ust. 1 Prawa spółdzielczego w zakresie postępowań sądowych dotyczących masy upadłości uprawnienie do występowania w charakterze strony traci upadły, a zyskuje syndyk. Bezwzględnie obowiązujące przepisy nie tylko uprawniają, ale nawet obligują Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. do dochodzenia wszelkich roszczeń przysługujących masie upadłości (art. 331 w zw. z art. 173 i art. 144 Prawa upadłościowego), a więc i również do podjęcia czynności związanych z dochodzeniem od członków (...) roszczeń związanych z ich odpowiedzialnością za straty kasy. Syndyk masy upadłości spółki akcyjnej jest osobą zarządzającą spółką w upadłości, w myśl art. 173 PrUpNaprz niezwłocznie obejmuje bowiem majątek upadłego (w tym wypadku spółki akcyjnej), zarządza nim, zabezpiecza go przed zniszczeniem, uszkodzeniem lub zabraniem go przez osoby postronne oraz przystępuje do jego likwidacji, a upadły traci prawo zarządu oraz możliwość korzystania i rozporządzania mieniem wchodzącym do masy upadłości, jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego (art. 75 ust. PrUpNaprz). Uprawnienie syndyka do zarządzania mieniem upadłego oraz odjęcie tego uprawnienia upadłemu (spółce) jest wystarczającą przesłanką do uznania, że dotychczasowe kompetencje wszystkich organów spółki, mimo ich dalszego istnienia, przechodzą na syndyka (wyroki SN; z 18.6.2002 r., I PKN 171/01, OSNP Nr 7/2004, poz. 121; z 5.10.2005 r., I PK 65/05, niepubl.; z 3.4.2007 r., II PK 247/06, OSNP Nr 11-12/2008, poz. 163).

Syndyk przy wykonywaniu swoich uprawnień zarządczych dotyczących majątku upadłego zastępuje wszelkie organy, które z dniem ogłoszenia upadłości pozbawione są na jego rzecz swoich poprzednio przydzielonych praw do podejmowania decyzji dotyczących praw majątkowych i służących zaspokojeniu wierzycieli upadłego. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że Syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. miał legitymację do wystąpienia z żądaniem o wpłatę przez pozwanego podwójną ilość udziałów.

Odnosząc się do kwestii przedawnienia - w sprawie znajdzie zastosowanie sześcioletni termin przedawnienia należności, określony w znolizowanym art. 118 k.c.. Wskazać bowiem należy, że dochodzone roszczenie w żaden sposób nie jest powiązane z prowadzoną przez (...) działalnością gospodarczą. Stanowi ono roszczenie z tytułu członkostwa w spółdzielni, a więc relacji pomiędzy spółdzielnią a jej członkiem, która w żaden sposób nie stanowi relacji o charakterze związanym z działalnością gospodarczą. Przesłanki pozwalające na uznanie roszczenia za związane z działalnością gospodarczą reprezentatywnie i trafnie opisał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 26 kwietnia 2017 roku, ACa 89/17. Wskazał on, że „sam przymiot działania w charakterze przedsiębiorcy nie przesądza o tym, że każde roszczenie tego podmiotu jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Na tym tle rozróżnia się czynności związane z działalnością gospodarczą i czynności związane jedynie z prowadzeniem przedsiębiorstwa, nie pozostające w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, nie polegające na uczestnictwie w obrocie gospodarczym, nie prowadzące do wytwarzania dóbr majątkowych. Czynności podejmowane przez przedsiębiorcę wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym związku z tą działalnością, w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem jego działalności. Decydujące

znaczenie dla związku roszczenia z prowadzeniem działalności gospodarczej mają natomiast okoliczności istniejące w chwili jego powstania i za takie czynności uznaje się działania podejmowane w celu realizacji zadań mieszczących się w przedmiocie działalności przedsiębiorcy.” Relacja kasa-członek kasy nie jest typową relacją pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. W doktrynie dominuje bowiem pogląd, zgodnie z którym działalność kasy w stosunku do jej członków nie ma charakteru zarobkowego w tym sensie, że celem (...) nie jest osiągnięcie korzyści gospodarczej, lecz zaspokajanie określonych potrzeb finansowych swoich członków. Jak trafnie wskazał bowiem Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 stycznia 2012 roku, Kp 10/09, „w wypadku (...) ów celem takim jest dostarczanie swoim członkom łatwo dostępnego kredytu, na jaki osoby o niskich dochodach nie mogą liczyć w bankach”. Tym samym, relacja pomiędzy kasą a jej członkiem nie ma z istoty swojej relacji związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej. Ponadto ustawodawca dokonał dywersyfikacji relacji pomiędzy kasą a jej członkami, dzieląc je na stosunki prawne wynikające z zawieranych umów dotyczących gromadzenia środków pieniężnych członków, udzielania im pożyczek i kredytów, prowadzenia rozliczeń finansowych i pośredniczenia przy zawieraniu umów ubezpieczeni - które to relacje przypominają relacje przedsiębiorcy z konsumentem (klientem), oraz stosunki prawne niewynikające ze wskazanych umów - będące typowymi stosunkami wewnątrzspółdzielczymi, wynikają bowiem nie z umowy zawartej przez członka ze (...), lecz z samego członkostwa. Nie ulega wątpliwości, że stosunek prawny łączący (...) z jego członkiem związany z objęciem i wpłatą udziałów należy do drugiej ze wskazanych kategorii. Tym samym, relacje łączące pozwanego ze (...), a dotyczące obejmowanych przez niego udziałów i odpowiedzialności za stratę, można przyrównać do relacji łączących spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z jej udziałowcami, czy spółkę akcyjną z jej akcjonariuszami, w żadnym zaś razie nie należy traktować jej w kategoriach relacji pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem. O ile więc roszczenia (...) wynikające z zawartych ze swoimi członkami umów rachunku, lokaty, kredytu czy pożyczki będą roszczeniami związanymi z prowadzoną przez (...) działalnością gospodarczą, o tyle nie można tego powiedzieć o roszczeniu wynikającym z odpowiedzialności członka za stratę (...) do wysokości dwukrotności udziałów, które wynika ze stosunku członkostwa w spółdzielni. Te ostatnie są bowiem roszczeniami ze stosunku wewnątrzspółdzielczego. Uwzględnwszy powyższe, wskazać należy, że w sprawie znajdzie zastosowanie ogólna reguła określająca termin przedawnienia roszczeń cywilnoprawnych, kreująca sześcioletni termin przedawnienia (art. 118 k.c.). Tym samym w niniejszej sprawie nie doszło jeszcze do przedawnienia roszczenia i podniesiony przez pozwanego zarzut okazał się chybiony. Ponadto podkreślenia wymaga, że nawet przyjęcie poglądu odmiennego, tj. uznanie, że roszczenie niniejsze ulega przedawnieniu w terminie trzyletnim, nie może doprowadzić do konkluzji, że było ono przedawnione w dniu wniesienia pozwu. Przesłanką odpowiedzialności członków (...) są straty bilansowe. Aby powstało roszczenie o dopłatę do straty bilansowej musi w pierwszej kolejności zostać rozpoznana owa strata, co wymaga sporządzenia bilansu (będącego częścią sprawozdania finansowego, stosownie do brzmienia art. 45 ust. 2 pkt 1 uor). Uwzględnwszy powyższe, roszczenie o pokrycie straty do wysokości dwukrotności udziału nie mogło powstać wcześniej niż z chwilą sporządzenia sprawozdania finansowego. Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe należą do kategorii podmiotów, do których stosuje się obowiązek sprawozdawczości rachunkowej. Sprawozdanie te podlega zatwierdzeniu przez organ zatwierdzający po jego zbadaniu przez biegłego rewidenta. Ogólne zasady sprawozdawczości doznają modyfikacji, gdy kasa znajduje się w stanie upadłości. Dla podmiotów w upadłości nie stosuje się przepisów o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego. Tym samym, sprawozdanie to jest jedynie podpisywane przez syndyka i podlega badaniu przez biegłego rewidenta. Przed ustaleniem ostatecznego brzmienia sprawozdania finansowego, Syndyk nie mógł podjąć decyzji w przedmiocie odpowiedzialności członków (...) do wysokości dwukrotności wpłaconych udziałów, albowiem nie rozpoznano jeszcze straty bilansowej przekraczającej wysokość funduszu zasobowego oraz funduszu udziałowego, a stanowi ona warunek konieczny podjęcia wskazanej decyzji. Innymi słowy, gdyby z roszczeniem o wyrównanie straty bilansowej do wysokości dwukrotności udziałów Syndyk wystąpił jeszcze przed zbadaniem sprawozdania finansowego i ustaleniem jego ostatecznej treści, żądanie to musiałoby zostać oddalone jako przedwczesne. Dopóki bowiem nie potwierdzono, że strata bilansowa (...) nie może być pokryta z samego jedynie funduszu zasobowego i udziałowego, a odpowiedzialność członków za stratę ustalić trzeba - z uwagi na jej wysokość - do pełnej, maksymalnej wysokości przewidzianej w Statucie, roszczenie o wyrównanie owej straty nie było i nie mogło być jeszcze wymagalne. Jakkolwiek bowiem strata w rozumieniu potocznym występowała oczywiście wcześniej, tak „strata bilansowa” powstała dopiero z chwilą podpisania sprawozdania finansowego i z tą chwilą Syndyk mógł wystąpić do członków (...) o jej pokrycie. W doktrynie (S. Rudnicki, R. Trzaskowski [w:] J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Księga pierwsza. Część Ogólna,

LexisNexis, Warszawa 2014, akapit 1. tezy 2. komentarza do art. 120) oraz orzecznictwie (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2012 roku, I CSK 42/11) wyrażany jest pogląd, jakoby „najwcześniejszym możliwym terminem” był termin, w którym wierzyciel obiektywnie mógł uzyskać wiedzę o przysługującym mu roszczeniu, bez względu na to, czy wiedzę tę w istocie uzyskał. Tym samym, przed 21 września 2015 roku nie mógł być termin przedawnienia należności a „najwcześniejszym możliwym terminem” w rozumieniu art. 120 § 1 zd. 2 k.c. pozostaje dzień sporządzenia sprawozdania finansowego. Podkreślenia wymaga przy tym, że sprawozdanie finansowe zostało podpisane przez Syndyka masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. niemal natychmiast po uzyskaniu opinii biegłego rewidenta (która to opinia została wydana 18 września 2015 roku), zaś niezwłocznie po podpisaniu sprawozdania, zostało ono - wraz z opinią biegłego - złożone do akt rejestrowych (...). Termin przedawnienia należy zatem liczyć od dnia 21 września 2015 r., od dnia podpisania sprawozdania finansowego za rok 2014. Skoro więc - sprawozdanie finansowe (...) za 2014 roku zostało sporządzone 21 września 2015 roku - ten dzień uznać należy za początek biegu terminu przedawnienia. Uwzględnwszy powyższe, nawet przy założeniu, że termin przedawnienia wynosił 3 lata - rozpoczął bieg 21 września 2015 roku to upłynąłby 21 września 2018 roku (art. 118 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 lipca 2018 roku), jednakże został przerwany poprzez złożenie do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód pozwu o zapłatę (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Odnosząc się do podstawy prawnej żądania wskazać trzeba, iż stanowił ją § 59 ust. 5 Statutu „odpowiedzialność członków (...) za straty powstałe w Kasie jest równa podwójnej wysokości wpłaconych udziałów”. Zgodnie z art. 26 ust. 2 Ustawy o skok, straty bilansowe pokrywa się w pierwszej kolejności z funduszu zasobowego. Jeżeli fundusz zasobowy nie starczy na pokrycie strat, należy na ten cel przeznaczyć środki zgromadzone w funduszu udziałowym. Zasady pokrywania strat spółdzielni przez jej członków normuje art. 19 § 2 Prawa spółdzielczego.- stanowiąc, że członek spółdzielni (kasy) uczestniczy w pokrywaniu jej strat do wysokości zadeklarowanych udziałów. Pozwany składając deklarację członkowską stał się członkiem (...) uczestnicząc z mocy samej ustawy w pokrywaniu straty bilansowej (...). Jednocześnie sam zakres tej odpowiedzialności może zostać podwyższony do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, o ile będzie to przewidywał statut kasy, uchwalony przez jej członków. Zgodnie bowiem z treścią art. 26 ust. 3 Ustawy o skok, odpowiedzialność członków kas za straty powstałe w kasie, może zostać podwyższona w statucie kasy do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów. Statut (...), obowiązujący wszystkich dobrowolnie przystępujących do kasy członków podwyższył ustawową odpowiedzialność członków tej kasy do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów. Decyzja o przyjęciu podwójnej podwyższonej odpowiedzialności majątkowej członków (...) za wszelkie straty została podjęta uchwałą zwyczajnego zebrania przedstawicieli członków kasy z dnia 27 czerwca 2013 roku, następnie zarejestrowaną przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy, XIV Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 27 czerwca 2013. Od tego czasu statut przewidywał podwyższoną odpowiedzialność członków kasy za powstałe straty (§ 59 ust. 5 statutu). Statut wraz ze zmianami w takim kształcie został zaakceptowany przez Komisję Nadzoru Finansowego. Podkreślić trzeba, że członkowie (...), dobrowolnie przystępując do (...), każdorazowo akceptowali postanowienia Statutu oraz wszelkie wynikające z niego obowiązki, mające swoje źródło w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, w tym Prawa spółdzielczego oraz Ustawy o skok. Jednocześnie, każdy członek (...) złożył w deklaracji członkowskiej oświadczenie, że będzie ściśle przestrzegać przepisów obowiązującego Statutu i Regulaminów, jak również oświadczył, że postanowienia Statutu są mu znane. Wskazane unormowania bezwarunkowo przewidują, że odpowiedzialność wszystkich członków (...) jest równa podwójnej wysokości wpłaconych udziałów w wypadku, gdy kasa poniosła stratę przekraczającą jej fundusz zasobowy. Powyższe uregulowania statutowe nie zostały nigdy podważone jako niezgodne z prawem. Z uwagi na fakt, że strata w wysokości 2.264.215.49,98 zł nie została w całości pokryta, zarówno z funduszu zasobowego, jak i z funduszu udziałowego, Syndyk na podstawie § 59 ust. 5 Statutu w zw. z art. 26 ust. 3 Ustawy o skok stwierdził, że członkowie (...) ponoszą odpowiedzialność za jej stratę bilansową do podwójnej wysokości wpłaconych udziałów, oznaczając granice tej odpowiedzialności w ten sposób, że każdy członek (...) w związku z zaistniałą stratą - jest zobowiązany do dopłaty 100% wartości posiadanych i wpłaconych udziałów.

Sąd rozważał również zastosowanie w sprawie art. 5 kc. Jednakże ostatecznie podstaw ku temu nie znalazł. Należy bowiem pamiętać, że istotą prawa cywilnego jest ochrona praw podmiotowych, tak więc odmowa udzielenia tej ochrony osobie, która korzysta z przysługującego jej prawa podmiotowego, może mieć miejsce zupełnie wyjątkowo

i musi być uzasadniona istnieniem szczególnych okoliczności uzasadniających przyjęcie, że w określonym układzie stosunków uwzględnienie powództwa prowadziłyby do skutków szczególnie dotkliwych i nieakceptowanych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r. II CSK 55/14, LEX nr 1801548). W niniejszej sprawie takich szczególnych okoliczności, ani skutków szczególnie dotkliwych dla pozwanego Sąd się nie dopatrył. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że pozwany jak każdy inny członek (...), co należy podkreślić - dobrowolnie - przystąpił do (...) każdorazowo akceptował postanowienia Statutu oraz wszelkie wynikające z niego obowiązki, mające swoje źródło w przepisach powszechnie obowiązującego prawa, w tym Prawa spółdzielczego oraz Ustawy o skok. Jednocześnie, każdy członek (...) złożył w deklaracji członkowskiej oświadczenie, że będzie ściśle przestrzegać przepisów obowiązującego Statutu i Regulaminów, jak również oświadczył, że postanowienia Statutu są mu znane. Tymczasem wskazane unormowania bezwarunkowo przewidują, że odpowiedzialność wszystkich członków (...) jest równa podwójnej wysokości wpłaconych udziałów w wypadku, gdy kasa poniosła stratę przekraczającą jej fundusz zasobowy. Co więcej powszechnie wiadomo na jakich zasadach działają instytucje finansowe typu (...). Zapewniają sporej grupie ludzi możliwość pokrycia ich potrzeb w łatwej formie. Zapewniają one m.in. dostęp do tańszych i łatwiejszych pożyczek niż bank. Cieszą się zainteresowaniem zwłaszcza osób, które mają niższe dochody, a także którym trudno uzyskać chociażby kredyt bankowy. Klienci – członkowie spółdzielni nie są tam poddawani żadnym skrupulatnym ocenom zdolności kredytowej, jak i wszystkim formalnościom, jakie obowiązują w bankach. Z drugiej strony - instytucja typu (...) nie podlega też regulacjom ani nadzorowi jakim poddany jest sektor licencjonowanych banków. Niestety oczywistym jest też i wiąże się z tym duże ryzyko, o którym również powszechnie się słyszy – w radio, telewizji, czy Internecie - i przed który się powszechnie ostrzega, w tym także i przed podwyższonym ryzykiem strat. Zewsząd docierają informacje, że wiele z zarejestrowanych (...)ów przynosi stratę i nie wszystkie funkcjonują w obrocie tak jak powinni. Mimo to te instytucje finansowe cieszą się nieustannie dużą popularnością. Skoro znaczna część ludzi, zwłaszcza ubogich, zostaje wykluczona z tradycyjnego rynku kredytowego, nic dziwnego, że (...) –i wypełniają niszę. Nie można więc przyjąć, że są z gruntu złe (a wydaje się, że takie jest oczekiwanie społeczne w związku ze sprawami o analogicznym stanie faktycznym), bo powstanie ich stanowi po prostu odpowiedź na popyt rynkowy. Natomiast każdy obywatel, w tym i pozwany ma i miał prawo skorzystać z szeroko rozumianej swobody zawierania umów, musi jednak liczyć się z konsekwencjami prawnymi. Tymczasem tego pozwany wydaje się już nie dostrzegać. Sąd ma wrażenie, iż pozwany przystępując do (...) liczył się jedynie z profitami i przywilejami z tego tytułu. Tymczasem liczyć się winien również i z negatywnymi konsekwencjami, również z tymi z jakimi wiąże się pojawienie się straty bilansowej. Nie usprawiedliwia go też w ogóle fakt bardzo dobrej kondycji finansowej (...), która trwała długi czas, aż do czasu ujawnienia straty za rok 2014r. Należy zatem raz jeszcze podkreślić pogląd zawarty choćby w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 12.01.2016 r., że regulacja prawna zawarta w art. 5 k.c. posiada wyjątkowy charakter i wymaga wykazania przez stronę wyjątkowych okoliczności. Takich okoliczności wyjątkowych Sąd w tej sprawie nie dopatrył się. Tym bardziej, że w podobnej sytuacji w jakiej znalazł się pozwany jest również wielu innych. Nie jest to jedyna sprawa instytucji finansowej typu (...), w której mamy do czynienia z dochodzeniem podwójnej wysokości udziałów. Jeśli zaś chodzi o Syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. i szerokie grono pozwanych w wielu innych sprawach o tożsamym stanie faktycznym i prawnym, to zauważyć też należy, iż oddalenie powództwa w niemalże każdej tego typu sprawie, w oparciu jedynie o zasady współżycia społecznego, prowadziłyby wręcz do odwrócenia reguły wyrażonej w art. 5 kc, czyniłoby bowiem z wyjątku zasadę. Ponadto nie bez znaczenia jest fakt, iż pozwany nie był jedynie „klientem” (...) a jego członkiem. Powyższe ma o tyle istotne znaczenie w niniejszej sprawie, że pozwala spojrzeć na nią nie jako na sprawę z zakresu relacji pomiędzy podmiotem finansowym a jego klientem, lecz spółdzielnią a jej członkiem. Z tej perspektywy oczywistym wręcz wydaje się, że to członkowie spółdzielni, którzy mieli możliwość decydowania o sposobie jej działania (poprzez udział w Walnym Zgromadzeniu lub Zgromadzeniu Grup Członkowskich i wybór Rady Nadzorczej - organu, który następnie dokonywał wyboru członków Zarządu, winni odpowiadać za niepowodzenie ekonomicznej działalności spółdzielni. Ponadto należy podkreślić, że dochodzenie przez (...) należności z tytułu odpowiedzialności za stratę bilansową do wysokości dwukrotności wpłaconych udziałów zostało podjęte nie tylko bez sprzeczności ze stanowiskiem Komisji, ale wręcz również po części i z jej inicjatywy. Pismem z sierpnia 2016 roku, Komisja Nadzoru Finansowego zażądała bowiem od Syndyk masy upadłości Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej w W. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. udzielenia informacji, czy wobec członków (...) zostały skierowane żądania pokrycia straty bilansowej do wysokości dwukrotności udziałów. Tymczasem Komisja

jest organem właściwym do rozważenia zasadności domagania się od członków (...) pokrycia straty bilansowej zarówno z punktu widzenia interesów rynku finansowego, ale także jak i interesów klientów. Również sędzia-komisarz postanowieniem z dnia 12 lipca 2017 roku niejako wypowiedział się w przedmiocie zasadności wskazanych roszczeń w odpowiedzi na wniosek Prokuratury Okręgowej W.-P. w W. z dnia 7 czerwca 2017 roku. Postanowieniem tym Sędzia-komisarz oddalił wniosek Prokuratora o podjęcie czynności w ramach nadzoru nad syndykiem.

W tym stanie rzeczy Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c., obciążając ich zwrotem pozwanego jako przegrywającego spór sądowy. Na niezbędne koszty poniesione przez powoda w kwocie 137,39 zł składały się: 30 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu i wynagrodzenie pełnomocnika reprezentującego powoda. Do niezbędnych kosztów procesu strony powodowej reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego, które zostały ustalone zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1668.), gdzie stawka minimalna wynosi przy wartości przedmiotu sprawy do 500 zł wynosi 90 zł, 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 0,39 zł tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności uiszczonych przez powoda przy wnoszeniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku

ZARZĄDZENIE

(...)